

Perfect Days

Direcció: Wim Wenders

Països: Japó i Alemanya (2023)

Fitxa tècnica

Guió Takuma Takasaki, Wim Wenders **Fotografia** Franz Lustig **Interpretació** Koji Yakusho, Tokio Emoto, Arisa Nakano... **Durada** 124 min **Gènere** Drama **Llengües** Japonès i anglès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

En Hirayama sembla totalment satisfet amb la seva senzilla vida de netejador de vàters a Tòquio. Fora de la seva estructurada rutina diària, gaudeix de la passió per la música i els llibres. Li encanten els arbres i els fa fotos. Una sèrie de trobades inesperades revelen a poc a poc més del seu passat. (FilmAffinity)

Crítica

El millor Wenders torna amb una pel·lícula rodada al Japó i és motiu de celebració cinèfila

Wim Wenders, referent del Nou Cinema Alemany dels anys 70 i 80, va marcar diverses generacions cinèfiles, però des de feia molt (massa) temps que no feia una molt bona pel·lícula de ficció (li va anar una mica millor amb els documentals). És clar que **Perfect Days** no assolirà la importància en la història del cinema que sí que tenen *Las alas del deseo* o *París, Texas*, però significa el seu retorn a la màxima competència de Canes amb un film realment aconseguit, després d'haver estat seleccionat per "portador de cognom" amb engendres com *Palerm Shooting*.

Wenders va estar des de sempre molt lligat al Japó (*Tòquio-Ga* és del 1985 i *Notebooks on Cities and Clothes*, del 1989), com tants altres directors germànics, des de Doris Dörrie fins a Werner Herzog, que també van filmar allà. I WW ho fa ara amb la història d'en Hirayama, un home madur i solitari que es dedica a netejar els banys públics de Tòquio. No es tracta de la feina més apassionant del planeta, però ell la fa amb cura, eficàcia i dedicació (cal aclarir que els banys japonesos no són com els nostres ni els usuaris tan descurats com a l'Argentina).

En Hirayama té una rutina que per moments fa que **Perfect Days** s'assembli a *Hechizo del tiempo* / *Groundhog Day*, ja que fa sempre el mateix: afaitar-se, regar les plantes, comprar una gasosa en una màquina expendedora, iniciar amb la camioneta el recorregut pels banys fins a deixar-los immaculats, anar a una casa de banys, anar en bicicleta, observar amb fascinació la torre Skytree, concórrer als mateixos bars i restaurants, llegir una estona William Faulkner o Patricia Highsmith i ficar-se al llit. En Hirayama gairebé no parla (fins a determinats moments ens preguntem si no deu ser mut) i té un patètic i irresponsable empleat al seu càrrec, en Takashi (Tokio Emoto), a qui li tindrà infinita paciència.

I després sí que sorgiran uns (mínims) conflictes dramàtics amb l'aparició primer de la seva neboda Niko (Arisa Nakano) i després de la seva germana de classe alta Keiko (Yumi Aso). En Hirayama és un tipus "analògic", que sembla viure fora d'època: no sap què és un iPhone, escolta clàssics de Lou Reed, The Kinks, Patti Smith, Otis Redding i Van Morrison en cassets [...], fa fotos en blanc i negre en un parc, revela els rotllos i arxiva les còpies...

Sustentada en una precisa posada en escena sense ostentacions (recordem que Wenders és un admirador confès de l'estil auster de Yasujiro Ozu) i en una extraordinària actuació (minimalista i plena de matisos) de Koji Yakusho, **Perfect Days** exalta formes senzilles de buscar i trobar la felicitat. Alguns podran pensar en conformisme, però en Hirayama conserva fins i tot amb una feina que genera reaccions prejudicades i despectives una dignitat, noblesa i bondat infreqüents en aquest món cínic i violent. El millor Wenders està de tornada i és un retorn per celebrar.

Diego Batlle, des de Canes (otroscines.com)